

Dijous IV

1Sa 1,24-28; Lc 1,46-56

Desembre 22

*M*ARIA DIGUÉ: «La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa; des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles; el seu nom és sant, i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació.

Les obres del seu braç són potents: dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalta els humils; omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res.

Ha protegit Israel, el seu servent, com havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre.»

Maria es va quedar uns tres mesos amb Elisabet, i després se'n tornà a casa seva.

✦ **Preparació:** Ajuda'm, Esperit Sant, a unir-me al cant de Maria que exalça la misericòrdia de Déu.

✦ **Lectura:** Maria és la solista, la cantant principal que ens convida a unir-nos al seu cant. L'acompanya el cor dels seguidors de Jesús, dels petits, dels humils, dels servents, dels qui necessiten Déu, dels pobres. El cor dels salvats, dels redimits de Sió, dels qui vénen cantant de l'exili; el cor de la *resta* bíblica d'Israel. Els qui se senten satisfets, segurs, els rics, els qui creuen que estan salvats per l'observança de la Llei, els qui tenen Déu ben definit i quadrículat, els qui no el necessiten, aquests se situen fora d'aquest cor simfònic de veus que, amb Maria, entonen la seva lloança al Déu de l'amor misericordiós, que és un concepte clau i central en el Magnificat.

✠ **Meditació:** L'àngel, quan saluda Maria, li diu *kejaritome-ne* (agraciada, sortosa); li diu a Maria que Déu és amb ella, al seu costat: «Ell és amb tu»; que no tingui por de res. I Maria viu amb aquest convenciment que la fa ser feliç. Zacaries es queda mut; Maria canta el Magnificat: «S'alegra, s'esponja el meu esperit, celebra Déu que ha mirat la petitesa de la seva serventa». Maria és la dona de l'esperit esponjat, de l'esperit immens. En ella, el llevat és la misericòrdia de Déu que fa elevar el seu ànim (Lc 1,50.54: «L'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació. [...] S'ha recordat del seu amor»). Déu provocava en ella aquest esponjament, el mateix efecte del llevat que la dona introdueix dins la massa, com llegim a la paràbola (Mt 13,33). Això Jesús ho coneix molt bé per Maria: no només perquè la veu fer el pa durant molts anys; també perquè hi veu els efectes de la presència de Déu i de la seva misericòrdia, que li espongen l'ànima a ella i a tots els qui l'envolten.

✠ **Oració:** Vull, Maria, lloar i cantar amb tu al Senyor que, en la teva petitesa, va fer meravelles. Vull acollir la teva invitació de mirar i exaltar aquell que va fer obres potents en tu. Vull cantar i creure amb tu que la misericòrdia de Déu és gran i arriba als petits, als humils i als senzills.

✠ **Contemplació:** Juntament amb Anna, la mare de Samuel, vull reconèixer les *paradoxes* de Déu que constato en la vida: que «l'arc dels valents s'esmicola, mentre els covards s'armen de valor», que «la dona estèril infanta set fills, mentre decau la qui era fecunda», que «és el Senyor qui dóna mort o vida, qui fa baixar al país dels morts o en treu fora (...), qui dóna pobresa o riquesa, qui abaixa o enalteix» (1Sa 2,1-8).

✠ **Acció:** Avui puc buscar una estona per resar amb Maria el Magnificat. Potser puc fer-ho encenent una espelma, o una mica d'encens...